

NHẬT KÝ 2004

Tháng Hai 2004, trời Cali bão giông bời bả. Trên đường phố, các chiếc lá vàng tan tác bay về phương trời vô định. Những đêm khuya nằm nghe tiếng gió, trong tôi chỉ thấy ngập tràn một nỗi quạnh hiu khôn xiết. Nhìn lại đời mình, một cuộc đời phong ba chẳng kém gì cơn thịnh nộ của đất trời tháng Hai hiện tại, sao lại tự thấy xót xa cho “*nỗi cô đơn rất đặc thù nơi đáng đáp*” tôi mà Nguyễn từng chiêm nghiệm thuở ngày xưa.

Những quần bách càng thêm dồn dập, y hệt sự quần bách của tháng 4/1976 dạo đang mắt Nguyễn. Thật lòng, tôi sợ hãi khi nhớ lại quãng đời vô cùng cay đắng ấy: *Tình yêu bay đi, chế độ bóp thắt, hy vọng tiêu tan, tương lai mờ mịt...* tất cả đã nhận chìm con người tôi trong cái hố cùng tuyệt vọng. Trong tay tôi chẳng còn gì ngoài hai tập nhật ký TRẦN SA thâm hại...

Nhưng rồi, thời gian là liều thuốc vô cùng hiệu nghiệm, như muôn thuở, như những lời Mãn từng thốt ra với Nguyễn:

“Cũng có một ngày nỗi đau giảm xuống và tan biến hẳn. Mãn hy vọng ngày ấy không xa. Mãn nguyện cầu Thượng Đế sao cho chúng mình chóng quên nhau. Có vậy mới làm tan bao đau khổ.” (TS 354).

Tâm tư tôi dần dần “*hồi phục*”. Những mảng tình mới lần lượt hiện ra trên con đường đời tôi phải bước đi.

Tuy nhiên, có những đêm khuya trong cuộc sống đó đây phiêu bạt, ngẫm nghĩ lại Trần Sa, tôi đã thật ngậm ngùi cho *cả ba người* trong cuộc. Mỗi lần như thế, câu chuyện ngày cuối cùng “*còn là của nhau*” cứ văng vẳng hoài giữa trí nhớ tôi:

Nắng chiều tắt dần ngoài song cửa. Úp mặt vào tóc tôi, Nguyễn nói, giọng bồi hồi đau khổ:

“Nguyễn thương Mãn nhiều lắm. Đôi lần hiem hơi bắt gặp niềm vui chân thật nơi Mãn, ví dụ lúc nấu cơm cho Nguyễn ăn như sáng hôm nay, Nguyễn thấy lạ và thương Mãn quá. Nguyễn muốn giữ lại thật lâu trên môi trên mắt Mãn những nỗi hân hoan bất thường ấy, nhưng cũng không biết cách nào để giữ. Dì Tí có vui như vậy, Nguyễn cũng không lạ. Còn Mãn? Con người Mãn dầy dầy suy nghĩ, Nguyễn không tưởng được có lúc nào Mãn thật sự vui.”

Chàng lại tiếp:

“Một lần Mãn kể, ở Dalat trời lạnh, Mãn nằm nghiêng, thân hình trĩu nặng lên cái xương giữa ngực làm Mãn đau quá đến độ trong mơ Mãn khóc và tỉnh dậy thấy có nước mắt thấm trên mặt gối. Nghe chuyện, Nguyễn xúc động dữ dội. Ngoài cuộc đời, khi mình buồn bã, vẫn có thể kiếm người tri kỷ để chia sẻ.

Còn trong mơ, làm sao tìm được? Mà với Mẫn, sao Nguyễn không rời được ý nghĩ rằng trên đời chẳng có ai để Mẫn muốn cùng xẻ chia mọi nỗi niềm sâu thẳm. Và sao Nguyễn mãi tin rằng đã nhiều đêm Mẫn khóc trong mơ.” (TS 331).

Nhớ lại Trần Sa là nhớ đến hai chữ Định Mệnh tôi luôn luôn kinh sợ. Một thứ thiên la, địa võng mà con người chỉ có nước cúi đầu quy phục mỗi khi bị bàn tay dữ dội của nó phủ chụp lên đầu. “*Dám yêu mẫn cũng là một đối đầu định mệnh*” (TS 91)

Năm xưa, Nguyễn từng nhiều phen gọi tôi là “người đàn bà Định Mệnh”, một thứ *femme fatale* “*đem được*” cho chàng “*những ấn tượng tuyệt diệu.*”

Mà thật thì chính ***chàng cũng đã mang lại cho tôi quá nhiều những điều quý giá:*** từ một tình yêu nồng thắm đến những tôn vinh, ngưỡng mộ; từ sự ước mơ, dâng hiến đến niềm chia sẻ, cảm thông; từ những hy sinh, đền đáp đến những khổ đau, tiếc nuối; từ nỗi điên cuồng, tuyệt vọng đến những giọt nước mắt u buồn cùng khóc với nhau.

Trọn vẹn quá, đầy đủ quá mọi nỗi niềm chỉ gom trọn trong 6 tháng mà một con người nghèo nàn hạnh phúc như tôi không thể nào còn hoài mong hơn thế!

Tôi đã được nhiều hơn đã mất.

Và cái “*được*” này đã giúp tôi đứng dậy sau rất nhiều phen tưởng như lặn xuống đến tận cùng hố thẳm cuộc đời.

Đó là những ân tình, kiếp này không thể nào còn cơ hội để trả. Là một thứ hành trang vô giá, tôi đã đem theo bên mình trong suốt 27 năm với nhiều biến cố tang thương. Sự đáp đền hiện tại nếu có chẳng thì chỉ là tập TRẦN SA được tôi trang trọng cho chào đời ba năm trước. Thêm nữa, một lời cảm ơn phát ra từ đáy tâm tư:

“Vì có những lúc anh yêu em

Em cảm ơn anh!

Và em ước mong rằng ở nơi khác

Anh sẽ được sung sướng hơn...”

(Cali, một ngày gió mưa bời bời
vô cùng tuyệt vọng trước quyết định bỏ Mỹ trở về Paris
của đứa em gái loạn thần kinh.

18/2/2004)

□